

Олег Полюхович,
голова Апеляційного суду
Рівненської області

УДК 343.132

Співвідношення функції правосуддя та судового контролю при здійсненні негласних слідчих (розшукових) дій: питання теорії та практики

Діяльність суб'єктів кримінальних процесуальних правовідносин не є однорідною, що зумовило закріплення на доктринальному рівні постулату поліфункціональності сфери кримінального судочинства. При цьому розвиток (а відтак і ускладнення) відносин у рамках кримінального провадження зумовлює ситуацію, за якої класична функціональна триада (виділення функцій обвинувачення, захисту та правосуддя) вже не забезпечує повноти охоплення усіх реально існуючих векторів активності суб'єктів кримінального провадження. Це викликає потребу в переосмисленні усталених підходів, у тому числі в аспекті доцільності визнання повноцінними самостійними функціями й інших напрямів кримінальної процесуальної діяльності.

Одним із таких напрямів, який на сьогодні вже набрав доволі вагомих масштабів як з позиції правозастосування, так і з погляду наукового осмислення, є судовий контроль, здійснення якого покладається на

слідчого суддю. При цьому, зважаючи на беззаперечний факт належності слідчого судді до судової гілки влади, першочерговим завданням якої є здійснення правосуддя, відкритими для наукового дослідження на сьогодні залишаються як теоретичні, так і практико-прикладні аспекти проблеми співвідношення

судово-контрольної діяльності та кримінальної процесуальної функції правосуддя.

Окрім цього, судово-контрольна діяльність сама по собі не є однорідною, і подекуди представлена доволі специфічними напрямками, до яких безперечно слід віднести судовий контроль при здійсненні негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НСРД). Специфіка вказаного напрямку безумовно накладає відбиток як на доктринальні підходи до з'ясування співвідношення судового контролю з іншими кримінальними процесуальними функціями, так і на правозастосовну практику. Зазначене у свою чергу актуалізує потребу в

детальному науковому дослідженні даного питання.

Судовий контроль і правосуддя є, напевне, найбільш близькими за своєю правовою природою кримінальними процесуальними функціями, хоча це, на наш погляд, не виключає існування низки принципових відмінностей.

Маємо відмітити, що схожість судового контролю та правосуддя, принаймні в частині належності до судової гілки влади суб'єктів, які забезпечують зазначені напрями діяльності, стала підставою для існування в науці кримінального процесу двох протилежних позицій стосовно співвідношення названих функцій¹.

Зокрема, в роботах значної кількості науковців наводиться обґрунтування того, що судовий контроль не слід розглядати як відокремлену кримінальну процесуальну функцію, оскільки вказана діяльність є однією з форм реалізації функції правосуддя [див., напр.: 1, с. 106; 2, с. 40; 3, с. 53; 4, с. 131]. При цьому серед аргументів на підтвердження такої позиції можливо зустріти вказівку на те, що судовий контроль, як і правосуддя в цілому, характеризується існуванням спору протилежних сторін, рішення щодо якого приймається за участю зазначених сторін в судовому засіданні в умовах змагальності [див., напр.: 5, с. 159–164].

Науковці, які представляють протилежний напрям, розглядають судово-контрольну діяльність як самостійну кримінальну процесуальну функцію, що не охоплюється функцією правосуддя, а є цілком самостійною [див.: 6, с. 18–20; 7, с. 32, 51; 8, с. 151], оскільки в межах судового контролю суд не розглядає питань доведеності вини особи, кваліфікації, покарання, а зосереджується на питаннях обме-

ження конституційних прав людини і громадянина [9, с. 136].

У свою чергу, врахування особливостей судового контролю саме при здійсненні НСРД зобов'язує нас долучитися до прихильників другого напрямку. Так, специфіка НСРД цілком спростовує аргументацію стосовно віднесення судового контролю до різновидів правосуддя, яка полягає у вказівці на те, що в обох випадках існує спір протилежних сторін, рішення щодо якого приймається за їх участю в судовому засіданні в умовах змагальності [див.: 5, с. 159–164]. Окрім цього, здійснення судового контролю при застосуванні НСРД передбачає цілковитий відступ від окремих засад судочинства (гласності, змагальності), що вказує на різну юридичну природу даних видів судової діяльності [див. більш детально: 10, с. 41; 11, с. 36].

Разом із тим, в ключі виділення спільних рис судового контролю і правосуддя маємо вказати, що діяльність суду першої та наступних інстанцій, після направлення обвинувального акту до суду, також містить в собі ознаки контрольної, і при цьому об'єкти контролю у ряді випадків є тими ж самими, що й при судовому контролі на стадії досудового розслідування, а саме – права, свободи та законні інтереси людини і громадянина². Окрім цього, як справедливо відмічає І. В. Гловюк, проявами елементів контролю в діяльності суду «є також, наприклад, повернення обвинувального акта або клопотання прокурору, розгляд судом першої інстанції скарг на рішення, дії, бездіяльність слідчого та прокурора, скасування судового рішення суду першої інстанції в апеляційному чи касаційному порядку, Верховним Судом України, при перегляді за ново вияв-

¹ Хоча, на наш погляд, в умовах дії КПК 2012 р. актуальність даної дискусії дещо знизилась.

² Так, наприклад, суд зобов'язаний контролювати доцільність продовження строків тримання обвинуваченого під вартою (ч. 3 ст. 331 КПК), відсутність ущемлення прав та інтересів сторін при укладенні угоди (п. 3 ч. 7 ст. 474 КПК) тощо.

леними обставинами» [12, с. 240-241]. Схожу позицію зустрічаємо й в роботах інших дослідників [див.: 13]

Доречно також відмітити, що кримінальна процесуальна функція здійснення правосуддя, реалізуючись в діяльності суду відповідної інстанції³, по суті полягає у дослідженні, перевірці та оцінці доказів, результатом чого має стати винесення законного, мотивованого, обґрунтованого судового рішення, в якому суд дасть відповідь на основне питання – питання винуватості особи в інкримінованому кримінальному правопорушенні та відповідальності за вчинене.

У свою чергу безпосередньою точкою дотику судово-контрольної діяльності слідчого судді та правосуддя є питання дотримання прав і свобод людини під час збирання доказової інформації (що покладається на слідчого суддю) як запорука допустимості отриманих відомостей (що має першочергове значення для суду, який вирішує питання доведеності обвинувачення). Найбільш ілюстративним прикладом зазначеного є положення п. 1 ч. 2 ст. 87 КПК, відповідно до якого суд зобов'язаний визнати докази недопустимими, якщо останні отримані в результаті здійснення процесуальних дій, що потребують попереднього дозволу суду, без такого дозволу або з порушенням його суттєвих умов.

Однак, вищеописана ситуація по суті передбачає, що діяльність слідчого судді та суду, який розглядає провадження, не збігаються в часовому вимірі: судовий контроль має місце під час стадії досудового розслідування, а оцінка його повноти, законності та результативності здійснюється судом пізніше – на стадії

судового розгляду. Тобто, після направлення обвинувального акту до суду відбувається зміна «представника» судової влади в кримінальному провадженні і в подальшому «перша роль» у вирішенні основних питань (включаючи й питання дотримання прав і свобод людини⁴) належить суду, який прийняв справу до свого провадження. Разом із тим, аналіз положень чинного кримінального процесуального закону, спрямованих на регламентацію стадії судового розгляду, дає можливість звернути увагу на ситуацію, яка передбачає здійснення слідчим суддею (у тому числі й представником апеляційного суду) судово-контрольної діяльності після того, як досудове розслідування завершено, а обвинувальний акт передано до суду – тобто паралельно із відправленням правосуддя.

Так, відповідно до КПК у разі, якщо під час судового розгляду виникне необхідність у встановленні або перевірці обставин, які мають істотне значення для кримінального провадження, і не можуть бути встановлені або перевірені іншим шляхом, суд за клопотанням сторони кримінального провадження має право доручити органу досудового розслідування провести певні слідчі (розшукові) дії (ч. 3 ст. 333). При цьому, системне тлумачення положень КПК дає можливість стверджувати, що у даному випадку може йтися як про гласні слідчі (розшукові) дії, так і про НСРД. Такий висновок слідує з бланкетної норми, закріпленої у ч. 5 ст. 333 КПК, яка встановлює, що «слідчі (розшукові) дії, що проводяться на виконання доручення суду, здійснюються в порядку, передбаченому главами 20 та 21 КПК» (гл. 20 КПК «Слідчі (розшукові) дії», гл. 21

³ Заради справедливості маємо вказати, що й дане питання не вирішено однозначно в науці кримінального процесу зважаючи на існування різних поглядів стосовно віднесення стадій перегляду судового рішення до форм реалізації функції правосуддя.

⁴ Так, саме суд, який розглядає справу, приймає рішення про обрання, зміну, скасування запобіжного заходу (ч. 1 ст. 331 КПК), надає тимчасовий доступ до речей і документів (ч. 2 ст. 333 КПК), контролює питання доцільності продовження тримання обвинуваченого під вартою (ч. 3 ст. 331 КПК) та ін.

КПК «Негласні слідчі (розшукові) дії»).

У свою чергу, передбачена КПК можливість проведення НСРД під час судового розгляду за дорученням суду, який цей розгляд здійснює, породжує низку теоретико-прикладних питань в аспекті співвідношення правосуддя і судового контролю, у тому числі безпосередньо пов'язаних із судовим контролем при здійсненні НСРД.

Зокрема, потребує чіткої відповіді питання, що лежить в площині розмежування компетенції суду, який розглядає справу, та слідчого судді, який надає дозвіл на проведення НСРД. При цьому свідченням правозастосовної актуальності даного питання можуть служити приклади з судової практики, які демонструють доволі поверхневе і, як результат, помилкове сприйняття ситуації окремими правозастосовниками. Так, відмовляючи у клопотанні про надання доручення органу досудового розслідування в порядку ч. 3 ст. 333 КПК, місцевий суд мотивував своє рішення наступним чином: «На думку суду, вимога потерпілого про доручення органу досудового розслідування провести розшук мобільного телефону, який було викрадено, на думку потерпілого, обвинуваченим, за своєю суттю, є різновидом негласних слідчих (розшукових) дій, а саме: установлення місцезнаходження радіоелектронного засобу. У свою чергу КПК України визначив, що дозвіл на проведення негласних слідчих (розшукових) дій надає голова чи за його дорученням слідчий суддя апеляційного суду, а не суддя суду першої інстанції. Судові доручення на проведення негласних (слідчих) розшукових дій під час судового провадження суд першої інстанції не дає». Як вбачається з наведеного фрагменту мотивувальної частини ухвали, суд першої інстанції допустив поми-

лку, яка полягала у змішуванні інституту судового доручення з інститутом судового дозволу на проведення НСРД, і як результат зробив висновок про неможливість надання судових доручень на проведення НСРД. Проте, як було нами відмічено вище, застосування прийомів системного тлумачення кримінального процесуального закону (а саме сприйняття положень ч. 3 ст. 333 КПК з урахуванням приписів ч. 5 ст. 333 КПК) дає право стверджувати протилежне⁵. Тож, питання, відповідь на яке мали б шукати автори цитованого вище судового рішення, на наш погляд, повинно нести дещо інші змістовні акценти і в цілому зводитись до наступного: якщо суд в порядку ч. 3 ст. 333 КПК дав доручення на проведення НСРД, то чи повинен слідчий орган, якому таке доручення адресоване, звертатися до відповідного судді апеляційного суду для отримання дозволу на проведення НСРД, за умови, що відповідна НСРД вимагає судового дозволу? Постановка питання саме в такому ракурсі зумовлена тим, що в певному сенсі судові доручення на проведення слідчої дії вже саме по собі може розглядатися як дозвіл судового органу на проведення процесуальної дії, яка, відповідно до КПК, такого дозволу потребує. Проте, з іншого боку, відсилка до правил гл. 21 КПК, яка міститься в ч. 5 ст. 333 КПК, не встановлює жодних винятків або застережень. При цьому гл. 21 КПК відносить надання дозволів на проведення НСРД до виключної компетенції суддів апеляційного суду. Тобто, маємо зробити висновок, що надання судом доручення в порядку ч. 3 ст. 333 КПК на проведення НСРД, не може прирівнюватися до судового дозволу на здійснення НСРД, а відтак виконання такого судового доручення зобов'язує орган досудового розслідування звернутися до апеля-

---

⁵ Відкритим залишається питання доцільності такого законодавчого підходу, але про це далі.

ційного суду за дозволом на проведення НСРД в загальному порядку.

У свою чергу даний висновок зобов'язує продовжити ланцюг міркувань, оскільки породжує інше логічне питання: чи може суддя апеляційного суду відмовити у наданні дозволу на проведення НСРД, незважаючи на ухвалу суду першої інстанції, якою потреба у проведенні НСРД фактично констатована? На наш погляд, відповідь на поставлене запитання слід також шукати в контексті співвідношення функції правосуддя та судового контролю при здійсненні НСРД. Вбачається, що в описаній ситуації питання стосовно НСРД вирішується і судом, який розглядає справу, і слідчим суддею, але в різних площинах. Так, суд, який надає доручення, оцінює ситуацію з позиції потреби в проведенні НСРД для забезпечення повноти судового розгляду, а слідчий суддя – з позиції виправданості та законності обмеження прав і свобод людини у разі проведення такої НСРД.

І нарешті, маємо в цілому висловитися з приводу практико-прикладної виправданості положень частин 3-5 ст. 333 КПК щодо можливості суду під час судового розгляду надавати доручення на проведення НСРД. Специфіка інституту НСРД по суті призводить до узаконеного відступу від засади змагальності при їх реалізації. Тобто, про факт планування і проведення НСРД інформується обмежене коло учасників сторони обвинувачення (слідчий, прокурор, оперативний підрозділ) та слідчий суддя, який надає дозвіл. Якщо ж у цьому випадку не робити винятків із засади змагальності, а відтак інформувати про проведення НСРД й сторону захисту, то результативність НСРД із зрозумілих при-

чин буде доволі сумнівною. Разом із тим, застосування положень частин 3-5 ст. 333 КПК є можливим лише в межах стадії судового розгляду. Відповідно, обидві сторони кримінального провадження не лише інформуються про розгляд питання стосовно можливості надання доручення слідчому органу на проведення НСРД, а й беруть участь у його обговоренні та ознайомлюються з ухвалою суду за результатами розгляду зазначеного питання. Тож, ефективність подальшого проведення НСРД, на наш погляд, істотно знижується⁶ [15].

Вбачається, що з метою, так би мовити, «нейтралізації» зазначеної проблеми окремі судді в ухвалах, якими надають доручення органам досудового розслідування, вказують лише коло обставин, що мають бути встановлені, але при цьому не зазначають які саме слідчі дії потрібно провести. Відтак, ухвала містить формулювання на зразок «доручити органу досудового розслідування провести слідчу (розшукову) дію, а саме – встановити особу» [16], «доручити слідчому встановити місцезнаходження свідка» [17], «доручити органу досудового розслідування встановити місцезнаходження та забезпечити в судові засідання явку Особа_3, Особа_4, Особа_5» [18; 19] і т.п. Проте, такого роду підхід є прямим порушенням кримінального процесуального закону, оскільки відповідно до ч. 5 ст. 333 КПК в ухвалі суду про доручення проведення слідчої (розшукової) дії зазначається для з'ясування або перевірки яких обставин і які саме слідчі (розшукові) дії необхідно провести. Звичайно, можливо було б припустити, вказане положення ч. 5 ст. 333 КПК є законодавчою помилкою, яка викрита правозастосовною практикою і має бути

⁶ Показово, що схожої позиції доходять й представники органів прокуратури. Так, у рекомендаціях, схвалених методичною радою при прокуратурі Житомирської області, зазначається, що «при заявленні клопотання про направлення доручення органу досудового розслідування у порядку статті 333 КПК України, недоцільно просити про проведення НСРД у межах виконання доручення, оскільки про це буде знати й інша сторона».

виправлена шляхом легалізації останньої. Але, на наш погляд, такого роду шлях є хибним і означатиме, хоч і мінімізоване, але все ж відродження інституту повернення справи на додаткове розслідування: суд вказує, які додаткові обставини необхідно встановити, але надає стороні обвинувачення повний карт-бланш у засобах збирання інформації.

Ще одним, на перший погляд, можливим шляхом хоча б часткового вирішення описаної проблеми могло б стати введення кримінальної відповідальності за розголошення даних судового розгляду⁷ задля збереження у таємниці факту надання судом доручення про проведення НСРД. Але такого роду пропозиція відразу ж наштовхується на цілу низку доволі вагомих контраргументів. По-перше, вказаний крок може частково зняти проблему лише за умови, що ставиться питання про застосування НСРД щодо осіб, які не є фігурантами даного провадження (а відтак не беруть участь в обговоренні можливості надання відповідного судового доручення). По-друге, навіть за вка-

заної умови, якщо результати проведеної НСРД можуть зіграти ключову роль в подальшій долі обвинуваченого, то можливість утримання його під загрозою потенційної кримінальної відповідальності від розголошення інформації про плановане проведення НСРД є доволі примарною⁸. І нарешті, по-третє, вказаний шлях істотно обмежить засаду гласності у кримінальному процесі на стадії судового розгляду.

Відтак, методом виключення, доходимо висновку, що таємність, як іманентна ознака НСРД, виключає повноцінне застосування даного інституту в умовах судового розгляду, сучасна парадигма якого передбачає гласність, відкритість та змагальність. Тож, на наш погляд, передбачений ч. 3 ст. 333 КПК інститут судових доручень доцільно розповсюджувати лише на гласні слідчі (розшукові) дії, при проведенні яких є можливість компенсувати протилежні інтереси сторін шляхом застосування механізмів взаємного контролю⁹ [20, с. 12].

---

⁷ Нагадаємо, що на сьогодні Кримінальний кодекс України передбачає лише відповідальність за розголошення даних досудового розслідування.

⁸ Щоб запобігти можливим звинуваченням у деякій однобокості викладеної позиції, хочемо відмітити наступне. Аналізуючи можливе розголошення інформації стосовно проведення НСРД, в першу чергу нами розглядалась ситуація, коли доручення про проведення НСРД буде надано судом за ініціативою сторони обвинувачення, що суперечитиме інтересам сторони захисту. Тож, логічно, що способом протидії остання може обрати розголошення вказаної інформації. Враховуючи вказане, на перший погляд, може скластися враження, що висновок про неефективність судових доручень на проведення НСРД не може у повній мірі розповсюджуватися на ситуацію, коли рішення про надання такого доручення приймається за клопотанням сторони захисту, яка у такому випадку сама зацікавлена в нерозголошенні інформації. Разом із тим, такий хід роздумів без наявних до того вагомих аргументів, а відтак – невиправдано, змушував би сприймати сторону захисту як апріорі недобросовісну, а сторону обвинувачення – як таку, що апріорі неспроможна відступити від вимог законності, у тому числі в угоду відомчим інтересам.

⁹ У цьому ракурсі як схвальну слід відмітити позицію, висловлену в роботі М. І. Шевчук. Так, автор вказує, що «враховуючи невідповідність завдань органів досудового розслідування (сторони обвинувачення) інтересам сторони захисту, доцільно передбачити в кримінальному процесуальному законі положення, відповідно до якого у разі прийняття судом під час судового розгляду за клопотанням сторони захисту рішення про доручення органу досудового розслідування провести певну слідчу (розшукову) дію, стороні захисту має бути надане безумовне право участі в її проведенні, якщо вона є гласною».

Список використаних джерел

1. *Півненко В. П.* Судовий контроль. Чи може він бути самостійною функцією органів судової влади у кримінальному судочинстві? / В. П. Півненко // Прокуратура, людина, держава. – 2004. – № 3. – С. 104–108.
2. *Лазарева В. А.* Судебная власть и ее реализация в уголовном процессе / В. А. Лазарева. – Самара : Самар. ун-т, 2000. – 232 с.
3. *Ковтун Н. Н.* Судебный контроль в уголовном судопроизводстве России / Н. Н. Ковтун. – Н. Новгород : Нижегород. правов. акад., 2002. – 332 с.
4. *Петрухин И. Л.* Судебная власть: контроль за расследованием преступлений / И. Л. Петрухин. – М. : Велби : Проспект, 2008. – 288 с.
5. *Мирза Л. С.* Соотношение правосудия и судебного контроля / Л. С. Мирза // Сборник статей аспирантов и стажеров Института государства и права РАН. – М., 2004. – С. 157–164.
6. *Туманянц А. Р.* Контрольні функції суду у сфері кримінального судочинства / А. Р. Туманянц. – Х. : Основа, 2000. – 108 с.
7. *Колоколов Н. А.* Судебный контроль в стадии предварительного расследования : учеб. пособие / Н. А. Колоколов. – М. : ЮНИТА-ДАНА : Закон и право, 2004. – 303 с.
8. *Куцин М. М.* Функції суду як органу судової влади у кримінальних справах / М. М. Куцин // Часопис Київського університету права. – 2006. – № 1. – С. 152–154.
9. *Азаров В. А.* Функція судебного контроля в истории, теории и практике уголовного процесса России / В. А. Азаров, И. Ю. Таричко. – Омск : Омск. гос. ун-т, 2004. – 397 с.
10. *Грошевий Ю. М.* Судовий контроль у сфері ОРД: Монографія / Ю. М. Грошевий, С. В. Єськов. – Луганськ: РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2009. – 128 с.
11. *Ткачук О. С.* Судовий контроль за слідчими та оперативно-розшуковими діями / О. С. Ткачук // Вісник Верховного Суду України. – 2008. – № 3. – С. 35–38.
12. *Гловюк І. В.* Кримінально-процесуальні функції: теорія, методологія та практика реалізації на основі положень Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. : монографія / І. В. Гловюк. – Одеса : Юридична література, 2015. – 712 с.
13. *Муратова Н. Г.* Система судебного контроля в уголовном судопроизводстве: вопросы теории, законодательного регулирования и практики / Муратова Надежда Георгиевна: автореф. дисс. ... д-ра юрид. наук. – Екатеринбург, 2004. [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://kalinovskiy-k.narod.ru/b/avtoref/muratova.htm>
14. *Ухвала Жовтводського міського суду Дніпропетровської області від 8 червня 2015 р. у справі № 176/568/15-к* [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/45839192>
15. *Доручення судом проведення слідчих (розшукових) дій: мета, підстави та межі : методичні рекомендації* (схвалено методичною радою при прокуратурі Житомирської області (протокол № 6 від 23.08.2013)
16. *Ухвала Попільнянського районного суду Житомирської обл. від 05 лютого 2014 р. у справі № 288/91/14-к* [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/37119106>.
17. *Ухвала Київського районного суду м. Одеси від 3 березня 2014 р. у справі № 520/11952/13-к* [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/39131866>.
18. *Ухвала Кіровського районного суду м. Кіровограда від 27 листопада 2013 р. у справі № 404/4358/13-к* [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/35584590>.
19. *Ухвала Київський районний суд м. Одеси від 22 квітня 2014 р. у справі № 520/14465/13-к* [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/42791293>

20. Шевчук М. І. Ініціатива суду та її межі у з'ясуванні обставин кримінального провадження під час судового розгляду / М. І. Шевчук : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність». – Львів, 2015. – 21 с.

Полюхович О. І. Співвідношення функцій правосуддя та судового контролю при здійсненні негласних слідчих (розшукових) дій: питання теорії та практики

У статті викладено авторське бачення питання співвідношення функцій правосуддя і судового контролю при здійсненні негласних слідчих (розшукових) дій. Висловлена позиція стосовно наявних на сьогодні теоретичних проблем. Запропоновані можливі шляхи їх вирішення.

Ключові слова: судовий контроль, негласні слідчі (розшукові) дії, слідчий суддя, контроль, розслідування.

Полюхович О. И. Соотношение функции правосудия и судебного контроля при осуществлении негласных следственных (розыскных) действий: вопросы теории и практики

В статье изложено авторское видение вопроса соотношения функций правосудия и судебного контроля при осуществлении негласных следственных (розыскных) действий. Высказана позиция относительно существующих на сегодня теоретических проблем. Предложены возможные пути их разрешения.

Ключевые слова: судебный контроль, негласные следственные (розыскные) действия, следственный судья, контроль, следствие.

Polyuhovich O. Correlation between functions of justice and judicial control over the unspoken investigative activities: theory and practice

The article described the author's vision of the issue of correlation between functions of justice and judicial control in the unspoken investigation activities. Expressed the position on the existing theoretical problems of today. Suggests possible ways to resolve them.

Key words: judicial control, unspoken investigation activities, investigating judge, control, investigation.